

Arrest

nr. 240 815 van 14 september 2020
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X , die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : R. (..)
voornaam : M D. (..)
geboortedatum : (...)1989
geboorteplaats : Aleppo
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02.10.2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 14 02.2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1. 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18.07.2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 en 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Verzoeker heeft zijn voltallige gezin hier in België. Hij woont bij zijn ouders, zijn broer en schoonzus en hun kinderen in, en is van hen afhankelijk.

Artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn wijst op het belang van de instandhouding van het gezin. Verzoeker woont bij zijn ouders en zijn broer en schoonzus en hun kindjes in Antwerpen. Verwerende partij is hiervan op de hoogte. Hij maakt deel uit van het gezin en is ten laste. Verzoeker is zelf niet gehuwd. Verzoeker zijn ouders, zijn broers, hun vrouwen en kinderen werden allen erkend als vluchteling in België. Verzoeker maakte in Syrië ook deel uit van zijn gezin, woonde bij zijn ouders, met zijn broers. Het is een bijzonder hecht gezin en hij was reeds afhankelijk van zijn ouders voor zij naar België zijn gevlucht.

Verzoeker heeft geen gezinsleden in Bulgarije. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat er sprake kan zijn van een recht op familieleven tussen ouders en volwassen kinderen en volwassen zussen (EHRM, Benhebba/Frankrijk §36; EHRM, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM Onur, Verenigd Koninkrijk, §45; EHRM, Slivenko/Litouwen , §97; EHRM, Khan /Verenigd Koninkrijk, §32). Zij kunnen hun recht op familieleven nergens anders uitoefenen dan op het Belgische grondgebied.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven en het gebrek aan gezinsleven in Bulgarije maar heeft hier geen enkele motivering over opgenomen, noch rekening gehouden met de kwetsbare positie van verzoeker en zijn gezin als erkende vluchtelingen.

Door de COVID-19 pandemie is het voor verzoeker onmogelijk geworden om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vrijwillige terugkeer is tijdelijke stopgezet.

Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken (B.S. 23 maart 2020) bepalen als volgt :

"Art. 7. Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.

Art. 8. De personen zijn ertoe gehouden thuis te blijven. Het is verboden om zich op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, behalve in geval van noodzakelijkheid en omwille van dringende redenen zoals:

- zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening toegelaten is op basis van de artikelen 1 en 3;
- toegang te hebben tot bankautomaten en postkantoren;
- toegang te hebben tot medische zorgen;
- om bijstand en zorgen te voorzien voor oudere personen, voor minderjarigen, voor personen met een handicap en voor kwetsbare personen;
- het uitvoeren van de professionele verplaatsingen, met inbegrip van het woon-werkverkeer.
- Situaties bedoeld in artikel 5, alinea 2. "

Op grond van dit ministerieel besluit mag verzoeker enkel essentiële reizen maken vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied. Deze essentiële reizen worden verduidelijkt op de informatieve website van de Belgische overheid over het coronavirus:

"zakenreizen, met inbegrip van het woon-werkverkeer

Voortzetting van de medische zorg

Het verlenen van bijstand of zorg aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon

De zorg voor dieren"

Dit houdt in dat verzoeker het grondgebied niet kan verlaten en zich niet naar Bulgarije kan begeven.

Verwerende partij was op de hoogte van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoeker geen recht meer heeft op opvang, kwetsbaar is om aangehouden te worden, en als verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat hij door omstandigheden buiten zijn wil om niet kan, is verwerende partij verplicht verzoeker een inreisverbod af te leveren.

In punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, "om humanitaire of om andere redenen", en beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische Staat is het onmogelijk voor verzoeker om vrijwillig, of onvrijwillig, het grondgebied te verlaten. Het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat verzoeker zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, én dat hij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen. Verwerende partij kan niet anders dan dit opleggen als verzoeker geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

De impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar verwerende partij weet van had, is dus dat verzoeker een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan zijn eigen handelen te wijten kan zijn, en zijn gezin niet zal kunnen bezoeken vanuit Bulgarije.

Een dergelijk gevolg is compleet disproportioneel en kan enkel vermeden worden door de beslissing te annuleren.

Verzoeker wordt een bevel gegeven door de overheid, dat hij door andere maatregelen van diezelfde overheid onmogelijk kan uitvoeren, en die met zich meebrengen dat hij het voorwerp zal vormen van een inreisverbod.

Een overheidsbevel dat in strijd is met het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 is hoogst verwarrend voor verzoeker en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Op zijn minst had verwerende partij hier motieven over moeten opnemen, want verzoeker begrijpt niet hoe hij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid.

Verwerende partij houdt ook geen rekening met het effect van de COVID-19 pandemie op Bulgarije. Derdelanders mogen Bulgarije niet binnen, en vanuit België mag er ook niemand Bulgarije binnen:

"The Balkan country has closed schools, restaurants and bars and restricted travel between cities since the middle of March in an attempt to slow the contagion. Some 549 Bulgarians have been infected with COVID-19 and 22 have died. "I temporarily ban the entry to the territory of Bulgaria of all citizens of third countries through all border checkpoints with air, sea, rail or automobile transport," the health minister said in a statement.

The minister also banned entry to all people coming from Italy, Spain, France, Britain, Germany, the Netherlands, Switzerland, Austria, Belgium, Iceland, Liechtenstein and Luxembourg.

Exceptions will be made for Bulgarian citizens coming home, as well as those who have long-term permits to live in the country and their families." (stuk 2, <https://www.euractiv.com/section/justice-home-affairs/news/bulgaria-bans-entry-to-foreigners-rom-almost-all-the-world-over-covid-19/>)

Gelet op het sluiten van horeca gaat verzoeker er ook niet kunnen werken. Dit leidt er overigens toe dat verzoekers rechten als vluchteling in Bulgarije niet gegarandeerd zijn en dat de Belgische Staat zijn aanvraag alsnog ontvankelijk moet verklaren.

Doordat verzoeker België moet verlaten en Bulgarije niet binnen mag heeft hij geen andere optie dan terug naar Syrië te gaan, wat in strijd is met het non-refoulement beginsel.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, een eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten en verzoeker Bulgarije niet binnen kan of mag, brengt een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat haar regelmatig verblijf verstreken is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing.

2.5. Verzoekende partij betoogt evenwel in de eerste plaats dat haar ganse gezin – ouders, broer, schoonzus en hun kinderen – in België woont en zij van hen afhankelijk is. Zij woont in bij dit gezin en is van dit gezin ten laste. Alle gezinsleden werden erkend als vluchteling in België. In Syrië maakte zij ook al deel uit van het gezin. Verder wijst zij erop dat zij geen gezinsleden heeft in Bulgarije. Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte was, heeft zij hieromtrent niet gemotiveerd.

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 25 maart 2020, met als titel: *“Evaluation article 74/13”* en waarin gesteld wordt:

(..)

Dans le cadre de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 “Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » la situation à la prise de décision de l'ordre de quitter le territoire a été évaluée :

°Intérêt supérieur de l'enfant : L'intéressé déclare ne pas avoir d'enfant.

°Vie familiale : L'intéressé déclare être célibataire, être venu seul, avoir ses parents (PSN : xxx-RE/Reconnus Réfugiés), ses trois frères (PSN : xxx-RE/Reconnus Réfugiés) ainsi qu'un oncle paternel en Belgique et un oncle paternel en Allemagne, un oncle maternel en Suède et deux oncles maternels en Roumanie. Cependant toutes ces personnes ne font pas parti du même noyau familiale restreint que lui.

°Etat de santé : Lors de son audition à l'Office des Etrangers, l'intéressé déclare être en bonne santé et ne pas avoir de problème de santé. Le dossier ne contient aucune procédure 9ter.

Aucun élément ne l'empêcherait de voyager.

N.B. Il convient de ne pas renvoyer l'intéressé vers la Syrie car il possède déjà une Protection Internationale en Bulgarie.

Par conséquent, il n'y a aucun élément qui cause des problèmes pour prendre l'ordre de quitter le territoire. »

(eigen vertaling: In het kader van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 « .. » werd de situatie bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

°Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart geen kinderen te hebben.

°Familieleven: Betrokkene verklaart vrijgezel te zijn, alleen naar België te zijn gekomen en in België zijn ouders, drie broers, en een oom langs vaderszijde te hebben, alsook een oom langs vaderszijde in Duitsland, een oom langs vaderszijde in Zweden en twee ooms langs moederszijde in Roemenië te hebben. Echter, al deze personen maken geen deel uit van de gezinskern van betrokkene.

°Gezondheidstoestand: Tijdens zijn gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken verklaart betrokkene in goede gezondheid te zijn en geen gezondheidsprobleem te hebben. Het dossier bevat geen procedure 9ter. Geen enkel element verhindert hem te reizen.

N.B. Het past betrokkene niet terug te sturen naar Syrië aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Bulgarije.

Bijgevolg is er geen enkel element dat verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.)

2.7. Zoals aldus duidelijk blijkt uit nazicht van het administratief dossier is de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk nagegaan of verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig familieleven dat het treffen van een verwijderingsmaatregel in de weg zou staan. De verwerende partij heeft evenwel vastgesteld dat alle familieleden die in België verblijven niet behoren tot het kerngezin van verzoekende partij. Hieruit blijkt dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat verzoekende partij geen gewag kan maken van een beschermenswaardig familieleven in België.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geboren is in 1989 en bijgevolg op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing reeds 31 jaar oud was. Verder blijkt ook uit haar relaas inzake haar verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in Syrië werkte en nadien legaal naar Turkije is gereisd om daar in verschillende steden te wonen en te werken. Eind 2014 heeft verzoekende partij Turkije verlaten en belandde zij in Bulgarije waar ze de subsidiaire beschermingsstatus kreeg in 2015. Daarna is verzoekende partij naar Roemenië gereisd waar ze twee jaar verbleef en werkte in een winkel van haar oom. Verzoekende partij ondernam verschillende pogingen om naar West-Europa door te reizen maar belandde in 2017 opnieuw in Bulgarije. Verzoekende partij vond aldaar werk in een shoarmazaak. Op 16 juli 2018 besliste verzoekende partij te vertrekken uit Bulgarije en kwam via een omweg op 18 juli 2018 in België aan. Verder blijkt dat de ouders en broers van verzoekende partij reeds enige jaren een beschermingsstatus genieten in België.

Uit voormeld relaas blijkt dat verzoekende partij, thans reeds 31 jaar oud, al in Syrië werkte, nadien in Turkije, en aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij toen nog deel uitmaakte van het gezin van haar ouders in de zin dat zij van haar ouders (of haar broers) afhankelijk was. Ook nadien in Bulgarije kon verzoekende partij zich op zelfstandige wijze handhaven. Uit het relaas blijkt dat verzoekende partij al meerdere jaren gescheiden leeft van haar ouders (en broers) en op zelfstandige wijze leefde.

De Raad benadrukt dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het

Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Ook wat betreft de relatie tussen meerderjarige broers/zussen heeft het EHRM er meermaals aan herinnerd dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM 2003, *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96).

In casu maakt verzoekende partij geen vorm van afhankelijkheid aannemelijk tussen haarzelf en de familieleden die in België verblijven en die de loutere affectieve relatie overstijgt. Het loutere gegeven dat verzoekende partij thans inwoont bij deze familieleden doet hieraan geen afbreuk. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekende partij een 31-jarige persoon is waarvan duidelijk blijkt dat zij zich op zelfstandige wijze reeds jarenlang handhaaft. Er liggen geen gegevens voor dat dit thans anders zou zijn en zij afhankelijk is van haar ouders en/of broers die in België verblijven, in die zin dat zij niet meer bij machte zou zijn om zich op zelfstandige wijze te handhaven in Bulgarije. Het argument dat zij geen familieleden heeft in Bulgarije kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij op 28 augustus 2020 nog een aanvullende nota overmaakt aan de Raad waar zij, naast het reeds in het verzoekschrift aangehaalde betoog inzake haar gezinsleven, voor het eerst wijst op het feit als zou zij ook een privéleven hebben in België. De Raad wijst er evenwel ten eerste op dat de onderliggende procedure geen aanvullende nota voorziet. Bovendien is het de verzoekende partij niet toegelaten nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, ten einde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze middelonderdelen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift heeft ingediend. De middelonderdelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in een niet voorzien procedurestuk zijn onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Louter ten overvloede dan ook wijst de Raad er voorts op dat, voor zover verzoekende partij nog meent een beschermenswaardig privéleven te hebben op het Belgische grondgebied, zij niet gevolgd kan worden. Zij verwijst naar een arbeidsovereenkomst die zij had ondertekend maar zij gaat eraan voorbij dat zij enkel werd toegelaten te werken in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. De arbeidsovereenkomst nam ook maar een aanvang op 2 december 2019 en haar verzoek tot internationale bescherming werd definitief door de Raad verworpen op 14 februari 2020 zodat zij bezwaarlijk gewag kan maken van een langdurige tewerkstelling. Verder ziet de Raad niet in wat de arbeidsovereenkomst van één van haar familieleden te maken heeft met haar privéleven. Ook het gegeven dat verzoekende partij een opleiding Nederlands heeft gevolgd en een attest van inburgering heeft behaald tijdens de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming maakt niet dat kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Het privéleven bestaat immers uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Het louter enkele maanden gewerkt te hebben alsook een opleiding gevolgd te hebben tijdens precair verblijf maakt niet dat er sprake is van bijzondere banden met de Belgische samenleving die resulteren in een beschermenswaardig privéleven. Bovendien, zelfs indien verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een privéleven in België, dan nog stelt vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer

uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het Bulgarije een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

2.9. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat omwille van de COVID-19 pandemie zij geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat vrijwillige terugkeer tijdelijk is stopgezet. Zij stelt dat enkel nog essentiële reizen zijn toegelaten en zij dus België niet kan verlaten. Hoewel verwerende partij dit wist, heeft ze toch de bestreden beslissing genomen waardoor verzoekende partij het risico loopt dat zij een inreisverbod betekend krijgt omdat zij er geen gevolg aan gegeven heeft en dat zij dreigt vastgehouden te worden.

2.11. Vooreerst wijst de Raad erop dat de maatregelen die genomen werden om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken van tijdelijke aard zijn. Op het moment van het treffen van de bestreden beslissing kon de verwerende partij aldus niet weten dat een termijn van dertig dagen niet voldoende zou zijn en dat de maatregelen op dat ogenblik nog steeds verstrengd zouden gelden.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar Bulgarije alwaar zij een verblijfsvergunning heeft beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Immers blijkt uit de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Europese Raad en de Raad: COVID-19: Tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU (COM (2020) 115, 16 maart 2020) dat:

“De onderdanen van alle EU-lidstaten en geassocieerde Schengenlanden moeten van de tijdelijke reisbeperking worden vrijgesteld, zodat zij naar huis kunnen terugkeren. Deze vrijstelling dient te gelden voor:

- *alle burgers van de EU+ en van de geassocieerde Schengenlanden, en hun familieleden;*
- *onderdanen van derde landen die langdurig ingezetene zijn op grond van de richtlijn langdurig ingezetenen en personen die hun verblijfsrecht aan andere EU-richtlijnen of aan het nationale recht ontleen of over een nationaal visum voor verblijf van langere duur beschikken.”*

De vaststelling dat een terugkeer van verzoekende partij niet beschouwd kan worden als een verboden niet-essentiële reis blijkt trouwens ook uit het citaat over Bulgarije op p.5 van het verzoekschrift dat personen met een verblijfsvergunning wel toegelaten worden in Bulgarije.

Daarnaast dient alleszins gesteld dat het betoog van verzoekende partij achterhaald is en dus actueel belang ontbeert. Immers blijkt dat de maatregelen thans versoepeld zijn en sinds 15 juni 2020 niet-essentiële reizen binnen Europa opnieuw toegelaten zijn (zie ministerieel besluit van 5 juni 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken). Verzoekende partij kon hoe dan ook wel degelijk sinds 15 juni 2020 gevolg geven aan het bestreden bevel en terugkeren naar Bulgarije (zie raadpleging van de site die verzoekende partij vermeldt: <https://www.info-coronavirs.be/nl/faq/#009> met doorverwijzing naar de site: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen). Zij toont ook niet dat zij voor deze datum van haar vrijheid werd beroofd omwille van het niet-gevolg geven aan het bevel of dat haar een inreisverbod om die reden werd opgelegd.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij voor 15 juni 2020 onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond het haar vrij om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”* een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.12. Zoals reeds hoger vermeld blijkt uit het citaat op pagina 5 van het verzoekschrift dat Bulgarije wel degelijk de terugkeer toelaat van personen met een verblijfsvergunning, zoals verzoekende partij. Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij in Bulgarije omwille van COVID-19 pandemie niet zal kunnen werken door het sluiten van de horeca, maar de Raad wijst er nogmaals op dat het gaat om tijdelijke maatregelen en dat ook België op een gegeven moment geconfronteerd is met een lockdown waarbij vele mensen hun arbeidsactiviteit in de horeca tijdelijk niet meer konden uitoefenen. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoekende partij heeft bij dit punt van kritiek nu dergelijke maatregelen ook in België werden getroffen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat in Bulgarije de horeca nog steeds gesloten is of nog, dat zij niet in een andere sector tewerkgesteld zou kunnen worden. Evenmin blijkt dat Bulgarije geen maatregelen zou genomen hebben om degenen die tijdelijk verhinderd werden te werken te compenseren.

Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat Bulgarije dermate getroffen werd door de pandemie en het deze pandemie niet onder controle heeft waardoor een terugkeer naar daar een schending zou opleveren van artikel 3 van het EVRM. Daarbij moet er ook nog op gewezen worden dat verzoekende partij een gezonde persoon betreft die niet tot de risicogroep behoort.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoont niet terug te kunnen keren naar Bulgarije, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij aldus gedwongen wordt terug te keren naar Syrië.

2.13. Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER